

(1)

Kaptan Anderson biraz yana döndü, ellerini ağzının iki yanına siper ederek kükredi.

“Direk başı!”

Genç Willis’in hareketsiz bedenini taşımak için yukarı gönderilen adam emri duyduğunu gösteren bir el işareti yaptı. Kaptan Anderson ellerini ağzının iki yanından çekti, kendine göre normal sayılacak bir ses tonuyla bağırdı.

“Çocuk ölmüş mü?”

Adam bir yanıt verdi galiba ama sesi Kaptan’ınki gibi gür olmadığı için rüzgârın, denizin sesine karıştı; üstelik gemi sallanıp duruyordu, yani ben bir şey duyamadım. Adamdan daha aşağıda, muharebe gabyasının üzerinde bulunan Teğmen Benét en az Kaptan’ınki kadar yüksek ama onunki gibi değil tenor sesiyle bağırarak adamın söylediklerini yineledi.

“Bilmiyoruz ama bedeni buz gibi.”

“Aşağı indirin hemen!”

Willis kıt zekâlî asteğmenlerimizden biriydi. Beceriksizliği yüzünden gabya çubuklarımızı kaybetmiştik. Bu nedenle Willis, onların yerine donatılan ince direk üzerindeki serende farklı vardiyalarda nöbet tutmakla cezalandırılmıştı. Uzun bir sessizlik oldu; direk başındaki gemici Willis’in hareketsiz bedeniyle güreşiyordu. Hemen yardım etmesi için yanına bir gemici daha gönderildi. Willis’in bedeni aşağı sarktı. Onu öyle

görünce soluğumu tuttum. Ama Willis'in bedeni tabure gibi bir şeye sıkıca oturtulmuştu; aşağı sarkıtılırken halatın ucunda sallanıyor, kendi çevresinde dönüyor, gemi savruldukça direğe çarpıyordu. Teğmen Benét yukarıdakilere seslendi:

"Adamı sıkı tut, seni ahmak herif!"

Vardiyaları başladığı için ana direk donanımına konumlanmış gözcüler Willis'in bedenini, kucaklarında bir bebek taşıyormuş gibi büyük bir özenle elden ele geçirdi. Teğmen Benét muharebe gabyasından aşağı, halatın üstünde kaydı, güverteye yumuşak bir iniş yaptı.

"İşte bu kadar!"

Çocuğun yanında diz çöktü. Kaptan Anderson yukarıdan seslendi:

"Ölmüş mü, Bay Benét?"

Benét kibar bir hareketle şapkasını çıkardı. Yanına yaklaşıncaya gür, sapsarı saçlarını gördüm.

"Hayır efendim. Haydi beyler. Onu topların oraya götürelim. Bir, iki, üç..."

Willis'i taşıyan küçük topluluk, her konuda olduğu gibi tıp alanında da uzmanlık taslayan Teğmen Benét ile birlikte basamaklardan, yani merdivenlerden (artık merdivenler demeyi yeğliyorum, görüyorsunuz) inip gözden kayboldu.

O sırada vardiya nöbetinde olan seyir subayı Bay Smiles'a döndüm.

"Bana ölmüş gibi geldi."

Kaptan öfkeyle hırladı. Nöbetteki bir subayla konuşarak onun *emirlerine* bir kez daha karşı gelmiştim. Ancak bu kez, çocuğun hayatını tehlikeye atmak pahasına cezasını uzatmakla hata ettiğinin farkındaymış gibi yüzünü buruşturup –sahnede olsak eminim seyirciler hırlamasını da duyardı– odasına çekildi.

Bay Smiles ufuk çizgisine uzun uzun baktı. Sonra da geriye kalan birkaç yelkenimizi incelemeye koyuldu.

"Tam ölme zamanı."

Bu sözden çok rahatsız, huzursuz oldum. Batıl inançlarım yoktur ama ne bileyim, her yanı dökülen, batma olasılığı yüksek bir gemide böyle bir şey söylenince insan garip hissediyor kendini. Hava düzelince keyfim de biraz yerine gelmişti. Aslında buz denizleri güneyimizde kalmıştı; buna karşın hava İngiliz Kanalı'ndakinden daha kötü değildi. Bu düşüncemi Bay Smiles ile paylaşmaya hazırlanıyordum ki dostum ikinci kaptan Charles Summers yolcu güvertesinden çıkıp çevik bir hareketle kıçüstü güvertesine tırmandı.

"Edmund! Duydum ki genç Willis'i kurtarmışsın!"

"Ben mi, Charles? Daha neler! Ben yalnızca bir yolcuym, gemi yönetimiyle ilgili işlere dünyada karışmam. Ben sadece Teğmen Benét'ye genç adamın komaya girmiş gibi görüldüğünü söyledim. Gerisini Benét halletti – her zamanki gibi."

Charles çevresine bakındı. Sonra beni kolumdan tutup Smiles'tan uzaklaştırdı.

"Kaptan'la görüş ayrılığına düştüğünde bunu dile getirebilecek ama bu nedenle azar işitmeyecek tek bir subay var, o da Benét. Sen de fikrini ona beyan ettin."

"Diplomasi böyle bir şey."

"Benét'den hoşlanmıyorsun, değil mi? Benim de sevmediğim yanları var. Pruva direği..."

"Ben Benét'yi takdir ediyorum. Tek kusuru var, fazla kursosuz olmak, o kadar."

"İyi niyetli ama."

"Donanım konusunda çok çevik. Neyse, Charles, farkında mısın, aylardır denizdeyiz ve ben bir kere bile direğe tırmanmadım. Gerçi bugün biraz fazla sallanıyoruz ama önceki günlere kıyasla hava çok elverişli."

"Öyle mi? Farkında değilim, geminin sallantısına o kadar alışmışım ki."

“Evet, eminim düz duvara tırmanırsın dengeni hiç yitirmeden. Ama rüzgâr yine çıkacak, değil mi? Belki de sıradan bir gemici olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak için bu benim ilk ve son fırsatım.”

“Seni muharebe gabyasının oraya kadar çıkarırım.”

“Bu harika bir deneyim olacak. Düşünsene, Meclis’te konuşuyorum. Bakan olmuşum. ‘Sayın Başkan, açık denizlerde yol alan bir geminin muharebe gabyasına tırmanma deneyimini tatmış olanlar bilecektir..’”

“Sayın Vekil halatı tutup sıkıca beline dolamalı. İşte böyle... Donanım üzerinde oradan oraya sıçrayacak çevik bir asteğmen değil kendisi henüz.”

“Tanrım, bu çizmelerle donanıma tırmanmak...”

“Bütün kuvvetinle üstüne basmadan önce ayağının altında düğümü iyice hisset. Sakın aşağı bakma. Eğer düşersen, ben seni tutarım.”

“Yüce Tanrı’nın kollarında güvende...”

“Her zamanki gibi kâfirce konuşmalar.”

“Çok özür dilerim, Piskoposum. Ağzımdan kaçiverdi. Aslında duyduğunuz sözler bana değil, çizmelerime ait. Euripides olsaydı böyle derdi. Ah! Düğüm kaydı ayağımın altından!”

“Tamam artık, o kadar yükseğe çıkmayalım. Banavele deliğine kadar yeter.”

“Yani, eğer bu konuda çok ısrarcısanız sizi kıramayacağım.”

“Haydi bakalım.”

“Bak sen! Burası epey ferahmış. Benim zorunlu olarak ayak bastığım bu yerde rahat rahat beş altı kişi yaşar. Satılık villa. Lüks mobilyalı, parkeli, deniz manzaralı – yanında da gözünü ufuk çizgisinden ayırmayan bir gemici bedava!”

“Fawcett. Willis direk başından indirildiğine göre, oraya sen konuşlanabilirsin.”

Cılız gemici kaşlarını kaldırdı, ağzındaki tütün parçasını ağzının içinde bir yandan ötekine kaydırıldıktan sonra gözden kayboldu.

“Eee? Nasıl buldun?”

“Daha yeni aşağı bakabiliyorum ama gemimiz biraz çekmiş, küçülmüş gibi görünüyor. Cidden, Charles, bu üzerinde olduğumuz gibi kocaman direkler aşağıdaki minicik salın üstünde nasıl dikiliyor? Biz nasıl alabora olmuyoruz? Bakmaya yım bari, gözlerimi kapayayım.”

“Ufka bak, o zaman daha iyi hissedersin kendini.”

“Saçlarım öyle diken diken oldu ki şapkam düşecek başımdan.”

“Topu topu on beş metre yukarıdayız.”

“Topu topu mu? Bu arada, bizim sarı saçlı teğmenimiz halatın üstünde kayarak indi bu mesafeyi.”

“Benét genç, hareketli bir adam. İçi içine, düşünceler kafasına sığmıyor. Peki sen direk başına yollansaydın ne yapardın?”

“Zavallı Willis gibi mi? Ölürdüm, herhalde. Smiles, ‘tam ölme zamanı’ diye bir laf etti.”

Yavaş, yavaş, dikkatle bedenimi dikleştirdim, muharebe gabyasına bağlı halatlara iki elimle tutundum. Bu şekilde çok daha rahattım.

“Böyle çok daha rahatmış, Charles.”

“Smiles’in sözleri seni endişelendirdi mi?”

“Pike’ın küçük kızlarını mı kastetti sence?”

“Ama onlar iyileşmiş gibi şimdilik.”

“O zavallı, bunak asteğmen Davies’i mi kastetti acaba? Yoksa Bayan East’i mi? O da daha iyi olmalı çünkü onu Bayan Pike ile gördüm. Yoksa Bayan Brocklebank’ten mi söz ediyorsun?”

“Bayan Brocklebank pek iyi değilmiş. Giderek kötüleşiyor anlayacağın.”

Aklımdan geçen bir düşünce beni güldürdü.

“Acaba siyaset teorisyenimiz Bay Prettiman’den mi söz ediyordu? Bayan Granham nişanlısının durumunun ciddi olduğunu söylemişti bana.”

“O adamı komik mi buluyorsun?”

“Yani. Tümünden küçümsenecek sefil bir yaratık olduğunu düşünmüyorum, öyle olsaydı Bayan Granham gibi saygıdeğer bir hanım onunla evlenmeye asla razı olmazdı. Ama komik bir adam! Acayip hatta! Kendi ülkesinin hükümetine, Kraliyet tacına, yönetim biçimine, kısacası İngiltere’yi dünyanın önde gelen ülkelerinden biri yapan her şeye kökten karşı.”

“Her neyse, durumu pek iyi sayılmaz.”

“Aramızdan ayrılırsa çok büyük kayıp olmayacak. Yalnızca Bayan Granham için üzülürüm, gerçi birkaç kere canımı sıkmışlığı var ama yine söylüyorum, o saygıdeğer bir hanım ve adama içten bir bağlılık duyuyor. Kadınlar gerçekten de çok garip.”

Donanıma biri daha tırmanıyordu. Daha güvenli ve kolay olan yolu izlemek, yani ortadaki delikten geçmek yerine muharebe gabyasının kenarına tutunup sallanan, maymununkine benzer bir çeviklikle donanım üzerinde hareket eden gemici Bay Tommy Taylor’dı.

“Bay Benét selamlarını gönderdi, efendim. Bay Willis’in keyfi yerindeymiş. Uyuyor, hatta horluyormuş.”

“Çok iyi, Bay Taylor. Nöbette misiniz?”

“Evet, efendim. Bay Smiles, efendim. Öksüz vardiya, efendim.”

“Kıçüstü güvertesine dönebilirsin.”

“Affedersiniz, efendim. Vardiya değişiyor, efendim.”

Gerçekten de geminin kampanası çalmaya başlamıştı.

“Peki, o zaman. Nöbetin bitmiştir. Şimdi, gel de öğretmenlik yap biraz. Bay Talbot gemicilikle ilgili her şeyi öğrenmek istiyor da.”

“Yo, yo, Charles! Bi dakika.”

“Örneğin, Bay Taylor, Bay Talbot üzerinde bulunduğumuz direğin nasıl bir direk olduğunu merak ediyor.”

“Bu bir ana direk, efendim.”

“Espri mi yapmaya çalışıyorsunuz, Bay Taylor? Nelerden oluşuyor bu direk?”

“Parçalı bir direk bu, efendim. Farklı farklı parçalardan oluşuyor. Paraçollardan değil, tabii. Parçalardan.”

Bay Taylor o kadar yüksek sesle bir kahkaha attı ki espri yapmaya çalıştığını ancak o zaman anladım. Aslında bu çocuk her zaman böyle neşeliydi. Eminim, kırık dökük ve batma olasılığı yüksek olan bu gemiye çaresizce hapsolmemamızın bile keyifli bir deneyim olduğunu düşünüyordu.

“O parçaların adını söyleyin, Bay Taylor.”

“Efendim, şu iki yandaki yuvarlak parçalar direk yastıkları. Bizi yukarıda tutarlarsa maunalar. Onların hemen altında, maunanın direktten kaymasını engelleyen mauna destekleri var. Marangoz Bay Gibbs dedi ki...”

Çocuk marangozun dediklerini hatırlayınca kahkahalara boğuldu.

“Dedi ki, ‘Her parçalı direğin iki yumuşacık yastığı var, genç adam, tıpkı seninkiler gibi yani...’”

“Bu harika espriden sonra çekilebilirsin, Taylor. Kafan pis şeylere çalışıyor.”

“Peki, efendim. Sağolun, efendim.”

Çocuk, yaşına ve cinsiyetine uygun bir çeviklikle az önce Bay Benét’nin üzerinde kaydığı halata tutunarak kendini aşağı bıraktı. O inerken benim başım döndü. İleri baktım; kendimi güvende hissetmek için gözlerimi pruva direğine diktim.

“Charles, bu hareket ediyor. İşte, bak! Yo, yine durdu. Direğin tepesi yani. Hah, yine başladı. Küçük bir daire çiziyor sanki, düzgün olmayan bir daire.”

“Bilmiyor muydun? Biz sadece yerinden çıktı sanmıştık. Yani küçük bir çatlak var sandık ama direğin alt yakası pabucu kırmış meğer. Birtakım önlemler aldık tabii ama... Boşver, Edmund! Yapılacak bir şey yok.”

“Ama bu direk böyle hareket etmemeli!”

“Tabii etmemeli. Zaten bu yüzden pruva direğinin de mizana direğinin de yelkeni yok. Çünkü birbirlerini dengelemeleri gerekiyor. Pruva direğinden güverteye uzanan destekleri görüyor musun? Hayır, buradan göremiyorsun. Ama emin ol, direği elimizden geldiğince güvenli ve hareketsiz kılmaya çalıştık.”

“Midem bulandı!”

“O zaman bakma. Direğin sallandığı buradan bakılınca çok belli oluyor tabii. Bunu seni buraya çıkarmadan önce hatırlamalıydım. Aman Tanrım! Bak! Direğe değil, direğin arkasındaki ufka bak. Rüzgâr, güney rüzgârı, gelmesinden korktuğumuz rüzgâr!”

“Ne olacak şimdi?”

“Soğuk hava geliyor. Doğuya vira edeceğiz, aslında gitmemiz gereken yön zaten doğu ama aynı zamanda güneye de kaymak istiyoruz çünkü o yönde kuvvetli rüzgârlar düzenli olarak esiyor. Hemen aşağı inmeliyiz. Haydi! Ben önden ineyim.”

Güverteye ayak bastık, ben sancak tarafındaki ana ıstralyaların rüzgâraltı tarafında durup yaşlı gemimizin güney rüzgârıyla birlikte sancak tarafına doğru yön değiştirmesini izledim. “Normal” iklimlerde “güney” sözcüğü “sıcak, yumuşak” gibi anlamlar çağrıştırır. Fakat bu rüzgârın yumuşaklıkla falan ilgisi yoktu. Charles, Bay Cumbershum ile Kaptan Anderson geminin rotasını değiştirene kadar güvertede kalıp onları izledi. Sonra oradan ayrılmak üzereydi ki yine bana yakalandı.

“Bana birkaç dakika daha ayırabilir misin? Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum ve zaten çok az olan vaktini çalmak istemiyorum ama...”

“İkinci kaptanın yolculuğun başında veya sonunda değil, tam ortasında zamanı olur en çok. Ama güvertede yürüyüp etrafı kolaçan etmem, büyük suçlar mı işleniyor, örneğin, güvertede boş bir hamak mı asılı duruyor, halatlar mı toplanmamış mı falan diye bakmam gerek. Gel, her zamanki gibi çukur güvertede yürüyelim.”

“Memnuniyetle!”

Çukur güvertede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladık. Yerdeki halatların üzerinden atladık; halatlardan, takozlardan, makaralardan ve bitalardan oluşan karmaşık yapıyı, yani ana direği geçerek havada belli belirsiz daireler çizen pruva direğinin bulunduğu ön kasaraya doğru ilerledik. Pruva direğinin orada durup yukarı baktım. Bu direk de en az ana direk kadar sorunluymuştu. Pruva direğinin çapı en az bir buçuk metreydi ve güverteye inen takozlarla desteklenmişti. Dikkatle bakınca bunların da hafifçe hareket ettiğini gördüm. Direğin orada bir gemici elindeki kocaman tokmağa yaslanmış duruyordu. Charles’ın kendisini izlediğini görünce tokmağı omzuna aldı, birkaç saniye bekledikten sonra tokmağını ötekilerden biraz daha *dik başlı* görünen takozun tepesine indiriverdi.

Charles başıyla onu onayladı. Koluma dokundu ve yolu muza devam ettik.

“İşe yarıyor mu bari?”

“Sanmam. Ama yarıyormuş gibi görünmesi de bir şeydir. Hiç değilse onu gören yolcuların içi rahatlayacak.”

“Demek öyle. Yatakhanelizdeki odalardan, yani kamarlardan birini kullanmama izin vererek gösterdiğiniz büyük inceliğin beni çok duygulandırdığını söylemek isterim. Ama bütün iyi şeylerin bir sonu var, yani benim de artık yolcu güvertesindeki kamarama dönmem gerekiyor herhalde.”

“Bilmiyor musun? Bayan Brocklebank taşındı oraya. Ben de sesimi çıkarmadım çünkü kadıncağız çok hasta. Eminim senin

de gönlün elvermeyecektir zavallı hasta bir kadını yerinden etmeye.”

“İşgaliye hakkı benim. Eski kamaramın işgaliye hakkı yani.”

“Colley’in ölüm orucuna yattığı, Wheeler’ın intihar ettiği kamaranın mı? Bence orada uyumamalısın. Oda arkadaşının varlığı – yani benim varlığım mı rahatsızlık vermeye başladı sana?”

“Rahatsız falan olmadığımı biliyorsun.”

“Eee, ne var o zaman dostum? Benim gibi yontulmamış bir kalas o kamarada yatabilir. Ama sen yatamazsın. O kamara kirlendi bir kere.”

“Doğru, orada kalma fikri bana da pek iç açıcı gelmiyor.”

“Neden oraya dönmek istiyorsun o zaman?”

“Bu durumu senin düşündüğünden daha etraflıca düşündüm – zaten senin etraflıca düşünmene pek gerek de yoktu çünkü sonuçta bu benim sorunum.”

“Efendim?”

“Yo, öyle demek istemedim. Yani, bu benim sorumluluğum. Aslında içimden geçenleri sana anlatmaktan hiç çekinmiyorum. Gerçek şu ki, koloninin kurucularından biri olacağım. Düşünsene, lanetli olduğundan çekindiğim için bir kamarada kalmadığım duyulursa neler söylenir arkamdan? Sen nasıl Kral’a bağlıysan ben de görevime bağlıyım.”

“Doğru olan da bu.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Charles güldü.

“Her neyse, bence birkaç gün daha oraya dönmemelisin. Kamaranın içini temizletip boyatıyorum, falan filan.”

“Falan filan mı?”

“Aman Edmund! Adam beynini öyle daracak bir yerde dağıtınca ortalık biraz...”

“Hatırlatma lütfen!”

“Bir daha düşün sen bu işi, birkaç günün var. Neyse. Kemeredeki rüzgâr geminin daha rahat seyrettiğini gösteriyor, farkında mısın? Ayrıca bu, eski püskü gemimizin daha az su aldığı anlamına geliyor ki bu da daha az pompalama demek.”

“Anlamadığım bir şey var. Biz neden bu rüzgârı arkamıza alıp dosdoğru Afrika’nın kuzeyine, Ümit Burnu’na yönelmiyoruz? Yiyecek içecek stokumuzu yapar, öteki gerekli malzemeleri alır, ne bileyim, pruva yelkenimizi tamir ettirir, hastalarımızı indiririz. Her şeyden önemlisi, ayaklarımızı o cânım karaya basmış oluruz. Tanrım, ne kadar özledim!”

“Bu rüzgâr böyle esip durmayacak. Zaten çok hafif ve mevsimsiz bir rüzgâr. Onu arkamıza almak hayli riskli. Bu rüzgârı arkasına alan geminin bir ileri bir geri gidip kendi çevresinde şöyle bir döndükten sonra çıktığı noktaya geri dönmesi işten bile değil, *Uçan Hollandalı* gibi yani. Biz hedefimize doğru ağırdan ama emin adımlarla ilerliyoruz. Hiç yoktan iyidir, değil mi? Neyin var?”

“Kusura bakma. Şu lanet kaşıntı. Doğruyu söylemek gerekirse bacaklarımın arası isilik oldu.”

“İsilik mi? Ha, o hepimizde var, tuz yüzünden.”

“Üstümdekiler artık giyilmez hale geldi. Phillips gömleğimi alıp yıkamaya götürdü, ona kızıp köpürdüm ama gömleği nemli nemli giydim sonunda.”

“Evet, yağmur suyunu kullanıyorlar yıkarken.”

“Ben yağmur suyunun tuzsuz olduğunu sanıyordum.”

“Size okullarda ne öğretiyorlar Tanrı aşkına? Tabii ki tuzsuz değil. Yani, senin geldiğin yerde, deniz kıyısından uzakta tabii ki tuzsuz olur yağmur suyu. Denizin ortasında ise zehir gibidir. Sen de bizim gibi yağmur suyuyla yıkanmadın mı?”

“Yıkandım tabii ama lanet sabun köpürmüyor ki, köpükler sönüp gidiyor.”

“Sen ne sabunu kullanıyorsun?”

“Kendi sabunumu elbette.”

“Webber sana gemide kullandıklarımızdan vermedi mi?”

“Aman, sen ona sabun mu diyorsun? Tuğla gibi bir şey. Süngertaşına da benziyor. Eski çağlardaki gibi süngertaşıyla mı tıraş olacağız?”

“Eski çağlarda süngertaşıyla tıraş olunduğunu da ilk kez senden duyuyorum. Bizim kullandığımız sabundur dostum. Hem de tuzlu suda köpüren türden.”

“Sabun kokusu almadım ben.”

Charles öyle bir güldü ki kahkahaları Bay Taylor’ı aratmadı.

“Her halde sen sabunun doğal bir kokusu olduğunu sanıyorsun.”

“Yok mu yani?”

Charles’ın ilgisi birden başka yöne kaydı. Başını yana çevirdi. Başparmağını tükürükleyip havaya kaldırdı.

“Ne dedim sana? Daha öksüz vardiya bitmeden kesildi. İşte yine başlıyoruz!”

(2)

Gece yarısı yeniden çıkan fırtına beni uyandırdığında hâlâ subay yatakhanesindeki kamarada kalıyordum. Sarsıntıya bakılırsa gemimiz dalgalarla boğuşuyordu. Yattığım yerde, geminin hareketlerinden yola çıkarak rüzgârın yönünü tahmin etmeye çalıştım. Yaşlı gemi daha çok sancak tarafına doğru yatıyor; iskele tarafına doğru hareket ettiğinde ise geminin omurgası düz hizaya geliyordu. Arada bir at gibi silkiniyor, arada bir yine at gibi ayak diriyordu ama rüzgârı pruvadan alsaydı böyle silkinip ayak diremezdi. Yarı uykulu bir halde rüzgârın iskele tarafından estiği, gemimizin de giderek artan bir hızla güneye doğru yol almakta olduğu sonucunu çıkardım. Eğer bir gemideyseniz, hiçbir şey geminizin doğru yönde ilerlemesi kadar sevindiremez sizi. Aslında bizim gitmemiz gereken yön doğuydu ama en güney enlemlerde batı rüzgârlarını yakalamanın mümkün olduğu biliniyordu; dolayısıyla ikinci en iyi seçeneğimiz güneydoğuydu. Orada öylece yatarken mürettebatımızı düşündüm; emindim, şimdi vardiya görevinde olanların bir bölümü pompalama işiyle uğraşıyor, bir bölümü güvertede durup gözleriyle yelkenleri, donanımı tarıyor, vardiya subayları olarak bir teğmen ve bir asteğmen ayakta dikilip olan biteni denetliyor, sağı solu belli olmayan Kaptan’ımız ara sıra dışarı çıkıp genel duruma bakıyor, gemimiz ise kocaman dalgaları yarıp ilerlemeye çalışırken o denli ağır yol alıyordu ki